

ปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้นุกลคนสุญหาย พ.ศ. 2565¹

ภาวิณี บุญทา²

กระบวนการยุติธรรมทางอาญาสมัยสากลประชาชาติ ได้คำนึงถึงภัยคุกคามอันเกิดจากการประกอบอาชญากรรมร้ายแรงหลายประเภท ในการคุ้มครองการกระทำทรมาน หรือนุกลคนสุญหายที่เกิดจากการกระทำของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งเป็นยากแก่การป้องกันและปราบปรามและควบคุมการกระทำความผิดของเจ้าหน้าที่ ด้วยเหตุนี้องค์การสหประชาชาติจึงได้ตราอนุสัญญาสหประชาชาติจำนวน 2 ฉบับ คืออนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention Against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading The Punishment: CAT) ในปี พ.ศ. 2550 และอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการหายสาบสูญโดยถูกบังคับ (International Convention for the Protection of ALL Persons from Enforced Disappearance: CED) ในปี พ.ศ. 2555 โดยมีเป้าประสงค์ในการต่อสู้กับอาชญากรรมร้ายแรงเหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพ ข้อจำกัดในแง่ของหลักการทั่วไป ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจำเป็นต้องได้รับการยกเว้นเพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเหล่านี้ รวมทั้งความพยายามในการกำหนดมาตรการและวิธีการด้านความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา เพื่อลดปัญหาและอุปสรรคอันเนื่องมาจากการทรมานหรือการบังคับให้สูญหาย ซึ่งองค์การสหประชาชาติได้มีความพยายามส่งเสริมและผลักดันกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เนื่องจากประเทศไทยมีเหตุการณ์เกี่ยวกับการทรมานและการกระทำให้นุกลคนสุญหายเกิดขึ้นมากมาย โดยเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ยังเป็นปัญหาอยู่เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งการทรมานและการกระทำให้นุกลคนสุญหาย เป็นการใช้ความรุนแรงโดยรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อีกทั้งการกระทำความผิดดังกล่าวไม่สามารถหาข้อสรุปเกี่ยวกับการทรมาน และการกระทำให้นุกลคนสุญหายได้อย่างชัดเจนว่าบุคคลผู้ถูกกระทำนั้น ถูกกระทำทรมานแบบใดและยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ จากปัญหาการใช้ความรุนแรง โดยรัฐหรือเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในระหว่างจับกุม ตรวจค้น สืบสวนสอบสวน การควบคุมตัวหรือขังผู้ถูกกระทำในสถานที่ลับ เพื่อให้ได้มาซึ่งคำรับสารภาพและขยายผล หรือให้นุกลคนผู้ถูกกระทำนั้นให้การชักทอดถึง

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุกลคนสุญหาย พ.ศ.2565 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์จรูญเกียรติ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนทิชา ภักดีคง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนกพร สุ่มนะเศรษฐกุล

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จังหวัดขอนแก่น

บุคคลอื่นโดยไม่คำนึงถึงสิทธิ เสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งการทรมานนั้นเป็นละเมิดสิทธิมนุษยชนร้ายแรงที่ไม่อาจกระทำได้อันไม่ว่าสถานการณ์ใด ๆ แม้ประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 อันเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยตรง เพื่อบังคับใช้แก่บุคคลกระทำความผิดก็ตาม

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการทรมานและการกระทำให้นุคคล สูญหาย ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 พบว่า มีประเด็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญควรแก้ไข ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม ของคำว่า “ทรมาน” และ “การกระทำที่โหดร้าย”

1.1 ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม ของคำว่า “ทรมาน”

ตามมาตรา 3 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 มิได้มีการบัญญัติคำนิยามที่ให้ความหมายคำว่า “ทรมาน” เอาไว้ว่ามีความหมายครอบคลุมได้เพียงใด จึงจะถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำทรมาน และไม่มียกเว้นบัญญัติกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการตีความของกฎหมาย จึงทำให้กฎหมายที่ออกมาใหม่นี้ผลกระทบการตีความให้กับพนักงานอัยการและศาลในการวินิจฉัยและพิจารณาคดี ประกอบกับประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่น ๆ ยังไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับคำนิยามคำว่า “ทรมาน” ไว้อย่างชัดเจน ซึ่งกฎหมายอาญานั้นต้องมีความชัดเจนและแน่นอน

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม ของคำว่า “การกระทำที่โหดร้าย”

ตามมาตรา 3 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 มิได้มีการบัญญัติคำนิยามที่ให้ความหมายคำว่า “การกระทำที่โหดร้าย” เอาไว้ว่ามีความหมายครอบคลุมได้เพียงใด จึงจะถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำทรมาน และไม่มียกเว้นบัญญัติกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการตีความของกฎหมาย จึงทำให้กฎหมายที่ออกมาใหม่นี้ผลกระทบการตีความให้กับพนักงานอัยการและศาลในการวินิจฉัยและพิจารณาคดี ประกอบกับประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่น ๆ ยังไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับคำนิยามคำว่า “การกระทำที่โหดร้าย” ไว้อย่างชัดเจน ซึ่งกฎหมายอาญานั้นต้องมีความชัดเจนและแน่นอน

2. ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการสอบสวนคดีบุคคลสูญหาย

ตามมาตรา 31 วรรคสอง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 ในกรณีกระทำให้บุคคลสูญหาย เมื่อกรมสอบสวนคดีพิเศษ ดำเนินการสอบสวนคดีใด เบื้องต้นแล้วให้คดีนั้นเป็นคดีพิเศษ

หากคดีข้อหาทำให้สูญหายได้ร้องต่อหน่วยงานอื่นที่มีใช้กรมสอบสวนคดีพิเศษ คดีดังกล่าวจะถูกดำเนินการสอบสวนไปอย่างการสอบสวนคดีทั่วไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่หากมีอีกคดีหนึ่งเกิดขึ้นได้ดำเนินการร้องไปที่กรมการสอบสวนคดีพิเศษ และกรมการสอบสวนคดีพิเศษสอบสวนมาแล้ว ตามมาตรา 31 วรรค 2 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการ

กระทำให้นุคคลสูญหาย คดีนี้จะถูกดำเนินการสอบสวนอย่างคดีพิเศษตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ มาตรา 21 ประกอบพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย มาตรา 31 วรรค 2

จะเห็นได้ว่าคดีที่มีข้อหาอย่างเดียวกัน คือ ข้อหาสูญหายทั้ง 2 คดี ถูกดำเนินการสอบสวนคนละอย่าง หรือคนละกฎหมาย หรือคนละมาตรา คดีข้อหาสูญหาย ที่อยู่ในอำนาจหน่วยงานอื่น การสอบสวนจะถูกดำเนินการสอบสวนตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงมีกลไกในการรวบรวมพยานหลักฐานอย่างคดีอาญาทั่วไปไม่มีกลไกเฉพาะอย่าง เช่นคดีพิเศษ

ส่วนคดีสูญหายมีกรมสอบสวนคดีพิเศษดำเนินการสอบสวนมาเบื้องต้น และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย มาตรา 31 วรรค 2 กลับให้คดีข้อหาสูญหายนั้นเป็นคดีพิเศษ ส่งผลให้คดีสูญหายนั้น จะถูกสอบสวนตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ มาตรา 21 ประกอบกับ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เรื่องสอบสวน คดีที่ดำเนินการสอบสวน เช่นนี้ การสอบสวนคดีพิเศษจะมีอำนาจตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ เช่น การดักฟัง การปลอมตัว ปลอมบัตร ซึ่งเป็นอำนาจพิเศษ ตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ ทำให้ได้พยานหลักฐานดังกล่าว ยากขึ้นกว่าการสอบสวนอย่างคดีปกติ ดังนั้น การสอบสวนทั้งสองคดีจะมีข้อแตกต่างในการแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานที่ไม่เหมือนกัน ส่งผลให้การรวมพยานในข้อหาสูญหายของหน่วยอื่น ที่ได้รวบรวมพยานหลักฐานค่อนข้างลำบากและยากกว่า การดำเนินคดีสูญหายที่อยู่ในอำนาจของกรมสอบสวนคดีพิเศษ

3. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษ

ตามมาตรา 35 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมาน ต้องระวางโทษจำคุกขั้นต่ำสุด 5 ปี สูงสุดจำคุกตลอดชีวิต เมื่อพิจารณาจากบทกำหนดโทษดังกล่าว พบว่าอัตราโทษจำคุกขั้นต่ำตามมาตรา 35 วรรคแรกค่อนข้างสูงเกินไป เนื่องจากยังไม่ทราบว่ากระทำทรมานขนาดไหน เพียงใด ถึงจะเป็นการกระทำที่ทรมาน ดังนั้น จึงมีประเด็นปัญหาว่าบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 มาตรา 35 วรรคแรก มีความเหมาะสมหรือมีประสิทธิภาพเพียงพอ ในการแก้ไขปัญหาคำกระทำทรมาน ให้เกิดความชอบธรรม มีบทลงโทษที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงการกระทำและความร้ายแรงของการทรมาน

4. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดอายุความ

มาตรา 30 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 ได้กำหนดเรื่องอายุความโดยเริ่มนับอายุความเมื่อทราบชะตากรรมของผู้สูญหาย หมายความว่า อายุความยังเป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญาที่บังคับใช้กันอยู่ในปัจจุบัน มาตรา 95 ซึ่งกำหนดอายุความไว้ตามอัตราโทษจำคุกของฐานความผิด อายุความสูงสุดอยู่ที่ 20 ปี จึงเป็นปัญหาว่าอายุความที่กำหนดไว้ไม่สอดคล้องกับความผิดฐานบุคลสูญหาย เนื่องจากการกระทำโดยรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อาจมีเรื่องการเมืองเข้ามาแทรกแซง ประกอบกับเป็นคดีที่มีความซับซ้อน ยากแก่การติดตามหาพยานหรือตัวผู้กระทำ

ความผิด ซึ่งทำให้เกิดผลเสียต่อบุคคลหรือประชาชนผู้ถูกระทำได้ อีกทั้ง ตามอนุสัญญาระหว่างประเทศยังถือเป็นคดีที่เกี่ยวกับอาชญากรรมมนุษยชาติอีกด้วย ซึ่งยังไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการบังคับให้หายสาบสูญ และตามหลักสากล

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการทรมานและการกระทำให้บุคคล สูญหาย ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยามของคำว่า “ทรมาน” และ “การกระทำที่โหดร้าย”

1.1 ไม่มีบทบัญญัติให้คำนิยาม “ทรมาน” ไว้

เห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมคำนิยาม “ทรมาน” ในมาตรา 3 “ทรมาน” หมายความว่า การกระทำใดหรือไม่กระทำการใด โดยเจตนาที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดหรือทุกข์ทรมานอย่างร้ายแรง ไม่ว่าทางกายหรือจิตใจ ต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้ได้มาซึ่งข้อสนเทศหรือคำสารภาพจากบุคคลนั้นหรือบุคคลที่สาม การลงโทษบุคคลนั้นสำหรับการกระทำ ซึ่งบุคคลนั้นหรือบุคคลที่สามกระทำหรือถูกสงสัยว่าได้กระทำ หรือเป็นการข่มขู่ ให้กลัวหรือเป็นการบังคับขู่เข็ญบุคคลนั้นหรือบุคคลที่สามหรือเพราะเหตุผลใด ๆ บนพื้นฐานของการเลือกปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นในรูปใด เมื่อความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานนั้นกระทำโดย หรือด้วยการขู่ข่มขู่ หรือด้วยความยินยอม หรือรู้เห็นเป็นใจของเจ้าพนักงานของรัฐ หรือของบุคคลอื่นซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งทางการ ทั้งนี้ไม่รวมถึงความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานที่เกิดจาก หรืออันเป็นผลปกติจาก หรืออันสืบเนื่องมาจากการลงโทษทั้งปวงที่ชอบด้วยกฎหมาย

การทรมานทางร่างกาย เป็นรูปแบบหนึ่งของการประตบัติหรือการลงโทษที่กระทำโดยบุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือผู้แทนบุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งได้กระทำต่อบุคคลผู้อยู่ในความควบคุม อันเป็นเหตุให้เกิดความเจ็บปวดทรมาน ความเหนื่อยล้า ความทุพพลภาพ หรือทำให้อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายทำงานผิดปกติอย่างร้ายแรง

การทรมานทางจิตใจ/จิตประสาท หมายถึง การกระทำโดยบุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือผู้แทนของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งคาดหมายได้ว่า จะส่งผลกระทบ หรือทำให้เกิดความสับสนทางจิต หรือเป็นการลดทอนศักดิ์ศรีและ ขวัญกำลังใจของบุคคล

1.2 ไม่มีบทบัญญัติให้คำนิยาม “การกระทำที่โหดร้าย” ไว้

เห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมคำนิยาม “การกระทำที่โหดร้าย” ในมาตรา 3 “การกระทำที่โหดร้าย” หมายความว่า การกระทำใดหรือไม่กระทำการใด ไม่ว่าจะทางร่างกายหรือจิตใจต่อบุคคลหนึ่งบุคคลใด เพื่อให้บุคคลนั้นอับอายขายหน้า หรือเพื่อลดคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

2. ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการสอบสวนคดีบุคคลสูญหาย

เดิมมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565

บัญญัติว่า

“ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่นนอกจากพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว ให้พนักงานฝ่ายปกครอง ชั้นผู้ใหญ่ พนักงานฝ่ายปกครองตำแหน่งตั้งแต่ ปลัดอำเภอหรือเทียบเท่าขึ้นไปในสังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ และพนักงานอัยการเป็นพนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนและรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และดำเนินคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้และความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกัน

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษทำการสอบสวนคดีความผิดตามพระราชบัญญัติให้คดีนั้น เป็นคดีพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ

กรณีการสอบสวนโดยหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่พนักงานอัยการ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ แจ้งเหตุแห่งคดีให้พนักงานอัยการทราบ เพื่อเข้าตรวจสอบหรือกำกับกับการสอบสวนทันที

ในกรณีไม่ว่าพนักงานสอบสวนท้องที่ใดหรือหน่วยงานใด เป็นพนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบให้อัยการสูงสุดหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้ชี้ขาด

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเจ้าพนักงานของรัฐตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และอยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินคดีต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้ และแจ้งให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบ”

เห็นควรเพิ่มเติมในมาตรา 31 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคลสูญหาย พ.ศ. 2565

บัญญัติว่า

“ในกรณีความผิดฐานกระทำให้นुकคลสูญหาย ให้ถือเป็นคดีพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษ

เดิมมาตรา มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคลสูญหาย พ.ศ. 2565

บัญญัติว่า

“ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมานตามมาตรา 5 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงสามสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท”

แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565

บัญญัติว่า

“ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมานตามมาตรา 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงสามสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท”

4. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดอายุความ

เดิมมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565

บัญญัติว่า

“อายุความสำหรับความผิดตามมาตรา 7 มิให้เริ่มนับจนกว่าจะทราบชะตากรรมของผู้ถูกระทำให้สูญหาย”

แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565

บัญญัติว่า

“ไม่กำหนดอายุความสำหรับความผิดกระทำให้นุคคลสูญหาย”

ทั้งนี้ เพื่อยกระดับและเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย รวมทั้งการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย สมควรกำหนดฐานความผิด มาตราการป้องกันและปราบปรามและมาตรการเยียวยาผู้เสียหาย ตลอดจนมาตรการอื่นที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับอนุสัญญาต่อต้านการทรมานประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำแย่คดีศรี และอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการบังคับให้หายสาบสูญ

เอกสารอ้างอิง

ไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ และคณะ. การอนุวัติกฎหมายไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 2558.

วินัย หิมสุหรี. “การกำหนดอายุความอาญากับการดำเนิน คดีอาญาบางประเภท.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552

คนัธธีร เลิศทางวงศ์. “ความหมาย” การทรมาน และการประตบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558.

อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประตบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

[Online]. Available URL: <https://humanrights.mfa.go.th/upload/pdf/catt.pdf>, 2566 (มีนาคม, 10).

อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันบุคคลทุกคนจากการหายสาบสูญโดยถูกบังคับ [Online].

Available URL: <https://www.law.cmu.ac.th/law2011/journal/e1475149784.pdf>., 2566 (มีนาคม, 10).

อัศววัฒน์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา. อายุความคดีอาญา [Online]. Available URL: [https://](https://www.krisdika.go.th/data/activity/act100.pdf)

www.krisdika.go.th/data/activity/act100.pdf, 2566 (มีนาคม, 10).

พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547.

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565.

ประมวลกฎหมายอาญา.